

posset an, vacante generalatu, vicarius generalis habeat quoad hoc plenam potestatem Generalis. Idemque interrogari potest de congregatione generali, sede vacante, antequam Generalem eligat, an, scilicet, intelligatur habere potestatem ibi concessam. De quibus infra, tract. 3, lib. 10, cap. 4, dicitur; nunc breviter ad utrumque respondeo negative, quia utriusque potestas est limitata per constitutiones, et quasi determinata ad finem eligendi Generalem, et quia privilegium illud in hac parte potius coarctandum est quam extendendum.

16. *Quid requiratur in Prælati Societatis, ut juste utatur dictis Indultis.*—Tandem dubitari potest quid teneatur facere Prælati Societatis, ut juste ac valide utatur hac potestate, præsertim in alienatione bonorum immobilium, vel pretiosorum mobilium. Respondeo, quod attinet ad justitiam et conscientiam, nullam peculiarem obligationem habere ex jure positivo, præter eam, quam naturalis ratio ex vi talis muneris postulat, procurandi per hujusmodi contractus majorem utilitatem Societatis; nihil enim aliud in prædictis Bullis postulatur; neque in modo inquirendi de hujusmodi utilitate, ut plena illius notitia et informatio habeatur, nulla specialis solemnitas vel diligentia præscribitur, sed totum relinquitur prudentiæ et conscientiæ Generalis, ut constat ex verbi Gregorii, in ultimo privilegio, in numero 13 citato, quæ amplissima sunt, nam prius refert concessionem in priori privilegio factam: *Nos eidem Societati, illiusque præposito generali pro tempore assistente, quod informatione de contractibus ineundis per litteras, vel alias prout ipse Generalis statueret a subordinatis localibus Præpositis, vel Rectoribus, aut Præfectis, seu horum vice gerentibus, vel a Provincialibus, seu visitatoribus, aut Commissariis, vel ab aliis sibi bene visis, auditis juxta eorum institutum Consultoribus, accepta concedimus*, etc. Postea vero subjungit: *Ea nunc de cætero perpetuis futuris temporibus (supra concedimus) sicut præmittitur, vel si utrilibet (id est Præposito, vel congregationi generali) visum erit extrajudicialiter, ac summarie et simpliciter accepta, vel etiam ea omnino ommissa*, etc. Quod verbum ultimum positum est, non quia Præpositus vel congregatio possit ad contractum faciendum procedere sine sufficienti notitia utilitatis; id enim contra rationem naturalem est; sed quia interdum possunt habere hanc notitiam sine nova informatione, quod maxime contingere potest in

congregatione generali, ubi adesse solent hi, quibus ex officio incumbit talem habere notitiam, et possunt cæteris illam præstare, et Præpositus ipse potest interdum non indigere nova informatione, quia sufficienter novit qualitatem rei, de qua agitur. Itaque in conscientia solum tenetur recta intentione et prudenter procedere, ut Societas non damnificetur, et nihilominus in Societate magna diligentia et peculiaris etiam forma observatur, ut hæc informatio plene ac fideliter Generali tradatur.

17. *Quid requiratur ut utatur valide.*—Unde tandem fit, hujusmodi contractus validos esse, quotiescumque bona fide ob majorem utilitatem fiunt, quæ est manifesta intentio Pontificis in dicta Bulla. Quare, licet postea effectus probet venditionem, verbi gratia, non fuisse utilem, non propterea judicandum est contractum fuisse nullum, quia ejus valor non pendet ex futuro eventu, dummodo in ipsomet contractu non interveniat deceptio, vel enormis læsio ex parte eumentis, nam hæc sunt alia principia generalia nullitatis, de quibus nunc non agimus. Si autem contractus a principio fieret mala fide propter complacendum alteri in utilitatem ejus cum nocimento Societatis, existimo in conscientia contractum esse nullum, non propter solam injustitiam, sed quia non servatur forma in usu potestatis concessæ, sed exceduntur limites potestatis. Sicut enim hæc privilegia tollunt obligationem aliarum solemnitaturn juris communis, ita dum hanc conditionem retinent, cum eadem vi et necessitate, quam in jure communi habet, illam requirunt; constat autem secundum commune jus esse de substantia contractus. Unde si emptori constat de tali defectu, et iniquo modo alienandi, tenebitur in conscientia non contrahere; vel si ita contraxit, rescindere contractum; imo, si ipse fuit in causa, restituere Societati damna quæ fortasse Prælati reparare non valet. Et ita etiam esset in externo foro judicandum, si defectus sufficienter probaretur; difficile autem esset utrumque ad praxim reducere. Hæc ergo sunt propria Indulta Societatis in hac administratione.

18. *Quousque aliis religiosis possit communicatio horum indultorum competere.*—An vero alii religiosi per viam communicationis illis uti possint, ipsi examinabunt et videbunt. Ego solum adverto, per communicationem non intendere Pontifices invertere modum procedendi uniuscujusque religionis secundum suas constitutiones, neque ad hoc licentiam dare; communicatio ergo ad unam-

quamque accommodari debet juxta modum suum, ut, verbi gratia, si Pontifex concedit Generali Societatis, ut in alienationibus simpliciter procedat juxta suas constitutiones, non conceditur per communicationem Generali, verbi gratia, S. Augustini, ut possit similiter uti illo privilegio juxta constitutiones Societatis, sed juxta suas, quia intentio Pontificum non est derogare aliquibus constitutionibus, nec privare religionem vel religionum suo jure, quod fortasse juxta suas constitutiones habet. Unde, licet in Societate tantum requiratur consilium consultivum, in aliis requiretur definitivum; et licet in Societate non sit de substantia actus, in aliis esse poterit. Observata ergo hac moderatione, et convenienter applicata, habebit locum dicta communicatio.

CAPUT XXIX.

QUAM POTESTATEM HABEANT PRÆLATI REGULARES AD ORDINES CONFERENDOS.

1. *Esse in Prælati religionum aliquam ejusmodi potestatem.*—Prima suppositio pro hac potestate explicanda.—Duplex potestas ecclesiastica distingui solet, jurisdictionis et ordinis; ad priorem pertinent quæ hactenus de potestate horum Prælatorum tractavimus, nam potestas administrandi temporalia quasi accessorie jurisdictioni adjungitur; potestas autem ordinis vocatur illa, quæ est ad quoscumque actus sanctificandi, consecrandi, aut solemniter benedicendi rem aliquam vel personam. Hæc autem potestas non convenit specialiter Prælati religionis per se, et præcise ex eo quod Prælati sunt, sed supponi solet in illis ex eo quod sacerdotes sunt. Nihilominus tamen ex peculiari institutione vel concessionem Ecclesiæ aliquid eis in hac parte concessum est, quod vel omnibus vel multis eorum est communicatum, et ideo breviter est hoc loco explicandum. Supponendum imprimis sacerdotem simplicem solum posse ex vi suæ ordinationis et communis institutionis Ecclesiæ, præter sacramenta, quædam pauca sacramentalia conficere, ut aquam benedictam, et similia quæ in Missali, et Manuali Romano continentur; nihilominus tamen posse Pontificem hanc potestatem extendere per specialia privilegia. Unde si Prælati religionum aliquid amplius potestatis in hoc genere habeant, per specialia Indulta Pontificia illis concessum esse necessarium est, et ideo illa consulenda

sunt, licet aliqua sint in jure communi inserta, ut videbimus.

2. Secundo supponendum est, Abbates religionum quosdam esse benedictos, alios non benedictos, ut ex usu constat, et ex privilegiis statim referendis. Et colligitur etiam ex cap. 1, de Supplen. neglig. Prælat., quod sumptum est ex sexto privilegio Cisterciensium, et idem habetur in 8, ab Urbano III concessio, ex quo nonnulla ad rem præsentem notari possunt. Primo, Abbatem non constitui in suo munere per benedictionem, sed per electionem et confirmationem, ut ibi glossa notat, Panormitanus et omnes; atque ita benedictionem se habere veluti quoddam ornamentum, et quasi ordinationem, seu consecrationem personæ in ea dignitate constitutæ. Unde recte infert Navarrus, Consil. 2, de Sacramentis non iterandis, benedictionem illam non posse iterari, sicut prima tonsura, et aliæ benedictiones ecclesiasticæ circa eandem rem permanentem non iterantur. Secundo colligitur ex dicto textu, hanc benedictionem habuisse olim aliquos actus proprios, qui dici possunt veluti actus Ordinis, ut insinuavit Sylvester, verb. Abbas, n. 4, nam Abbas electus et confirmatus potest actus jurisdictionis exercere; tamen benedicere aut ordinare, qui sunt veluti actus Ordinis, non poterat olim, nisi esset benedictus, quod in illo textu supponitur, et statim amplius patebit. Simul vero constat ex illo textu, per concessionem Pontificis fieri posse ut Abbas non benedictus possit eosdem actus quasi Ordinis exercere, quos potest benedictus; cum enim olim Abbates ab Episcopis benedicerentur, antea non exercebant prædictos actus Ordinis; quia vero Episcopi interdum negabant, vel nimium differebant benedictionem, concedit ibi Alexander III, *ut si Episcopus tertio cum humilitate ac devotione, sicut convenit, requisitus, Abbates benedicere renuerit, liceat Abbatibus proprios monachos benedicere, et alia, quæ ad officium hujusmodi pertinent, exercere*. Constat igitur illam benedictionem Abbatis non esse simpliciter necessariam ad tales actus.

3. Dico ergo: aliqui Prælati religionum possunt primam tonsuram et minores Ordines conferre, et olim poterant etiam subdiaconos et diaconos ordinare. Hæc assertio partim constat jure communi, partim privilegiis extra illud existentibus. Primum jus, quod in hac re invenio, est in c. 1, 69 dist., ex septimo Synodo, c. 14, ubi dicitur, *Abbates posse tantummodo in proprio monasterio lectores ordi-*

nare, unde glossa colligit, etiam posse facere ostiarios, quia inferior gradus est. Et Innocentius III, in c. *Cum contingat*, de *Ætat. et qualit.*, inde concludit, posse etiam dare primam tonsuram, quia qui majus potest, etiam potest id quod est minus, maxime quando sunt per se subordinata. Hoc ergo jus antiquum indubitatum est. Nonnulla vero ad illius declarationem interrogari possunt.

Prima quæstio, in quibus sit hæc potestas?

4. Primum sit, qui Prælati regulares habeant hanc potestatem. Respondeo, qui quatuor condiciones habuerint, quantum ex textu colligitur. Prima, ut sit Abbas, id est Prælati monasterii, et, si hæc sola esset necessaria, existimo ibi comprehendere quoscumque veros Prælatos regulares, etiamsi Abbates non appellentur, quia hoc non pendet ex nomine, sed ex re significata per nomen, et in re, quantum attinet ad dignitatem Prælationis, æquales sunt, ut sæpe in superioribus dictum est. Et confirmatur, nam in originali, saltem prout habetur in editione latina Conciliorum (græcam enim videre non potui), non est nomen Abbatis, sed Præfecti monasterii. Secunda conditio est, ut Abbas sit sacerdos, ut etiam Innocentius expressit; olim enim sæpe Abbates non erant sacerdotes, quod usque ad sua tempora durasse Innocentius significat. Tertia conditio est, ut sit benedictus, et significatur illis verbis: *Si eidem Abbati manus impositio facta noscatur ab Episcopo secundum morem perficiendorum Abbatum*; illa enim manus impositio ibi non est nisi benedictio, ut glossa advertit, quia revera nihil aliud commode intelligi potest. Quarta conditio est, ut habeat jurisdictionem, de qua statim.

Secunda quæstio, qui possint ordinari.

5. *Triplex sensus privilegii ad ordinandum.* — Secundo interrogari potest quos possint Prælati ordinare ex vi illius juris, id est, an solum monachos ejusdem religionis, vel etiam extraneos aut seculares. Hoc pendet ex intelligentia illorum verborum, *solummodo in proprio monasterio*; nam referri possunt vel solum ad personas, vel solum ad locum, vel ad utrumque simul. Juxta primum sensum, dicendum est unumquemque Abbatem tantum posse ordinare monachos sui monasterii; posse tamen illos ordinare ubicumque reperiantur, quia monasterium ibi sumitur formaliter pro personis, et quia qui potest ordinare subditum in sua diœcesi, etiam potest extra illam, quia

ille est actus voluntariæ jurisdictionis, ut Canonistæ docent, quos refert et sequitur Rebuffus, in *Practica*, p. 1, cap. *de Clericis*, etc. Juxta secundum sensum, Abbas solum poterit ordinare in loco sui monasterii, ibi tamen poterit extraneos illuc legitime venientes ordinare; quia juxta hunc sensum in personis nulla ponitur limitatio. Juxta tertium vero sensum, solum poterit ordinare suos subditos, et intra suum monasterium.

6. Et hunc sensum existimo verum: nam quod hæc potestas solum conferatur respectu priorum monachorum, certissimum est ex usu, et ex aliis privilegiis quæ infra referemus, et declarat aperte Innocentius III supra, dicens: *Cum contingat interdum quod laici ad monasteria convolantes a suis Abbatibus tonsurantur*, etc. Et juxta hoc intelligit statim decretum septimæ Synodi, cujus ratio et motivum non tam fuit favor Abbatis quam religionis, et ut facile et sine distractione possent religiosi ordinari; ergo solum pro subditis data est hæc potestas. Denique conjectura sufficiens est, quia similia privilegia ad subditos tantum referri solent, nisi aliud expresse declaratur, quod in præsentibus non fit. Deinde, quod talis facultas limitetur ad propria monasteria, patet etiam ex proprietate verborum, et communi interpretatione. Item potest reddi ratio, quia nullus Episcopus potest in aliena diœcesi ordines conferre, etiamsi proprios subditos ibi ordinare velit, vel alios exemptos, qui ab ipso ordinari cupiunt, argumento c. *Episcopum non*, et sequentibus, 9, q. 2, et c. *Placuit*, 7, q. 1, et Clementin. unica, de Foro competenti. Sed diœcesis (ut sic dicam) uniuscujusque Abbatis non extenditur extra proprium monasterium; ergo non possunt extra illud ordines conferre. Quæ ratio optime probat etiam ex vi juris communis non posse ordinare in alio loco invito Prælato illius diœcesis; quæri autem potest an ex consensu alterius Prælati possit id facere; nam glossa, in dicto cap. *Quoniam*, verb. *Monasterio*, affirmat posse si invitetur ab alio Prælato, quod solum probat ex c. ult., 9, q. 2, ubi sermo est de Episcopis, de quibus ratio longe diversa esse videtur, quia Episcopus ex vi suæ consecrationis potest ordinare quoscumque, et solum ex lege ecclesiastica requiritur certus modus, ut licite fiat; in præsentibus autem potestas est ex privilegio. Unde non videtur excedere formam et concessionem illius,

Tertia quæstio, an valida sit ordinatio excedendo formam privilegii.

7. Ut ergo circa hoc veritas constet, insurgit alia quæstio, si Abbas excedat formam canonis ordinando sibi non subditos, vel extra suum monasterium, ordinatio sit valida, esto licite non fiat. Videri enim potest ita esse affirmandum, quia facultas per hoc decretum concessa est veluti quædam potestas ordinis; potestas autem ordinis non pendet ex loco aut jurisdictione, ut validum efficiat actum, si alias versetur circa materiam capacem; ergo postquam hæc potestas per privilegium data est, quamvis non liceat ea uti, nisi modo et circumstantiis a concedente præscriptis, si tamen aliter fiat, factum tenebit, si concurrant reliqua omnia necessaria ad tale sacramentum. Atque ita sentit glossa in c. *Abbatibus*, de *Privilegiis*, in 6, verb. *Tonsuram*, ubi cum Archidiacono ait Abbatem alteri (id est, non subdito) conferendo Ordines, imprimere characterem. Quod si hæc pars vera est, probabiliter defenditur, quod dicta glossa in c. *Quoniam*, supra relata, affirmat, quam aliqui sequuntur, et tunc non solum valide, sed etiam licite poterit Abbas ordinare extra suum monasterium, quia illa limitatio solum censetur addita in favorem Prælati alterius loci; et ideo, illo cedente jure suo, cessat illa obligatio. Imo eadem ratione (quod etiam glossa sentit), poterit unus Abbas licite ordinare subditos alterius Abbatis invitatus ab illo, quia potestas Ordinis non deest, ut supponitur; reliqua autem, quæ ad jurisdictionem pertinent, per licentiam alterius Prælati licite fiunt.

8. Nihilominus, in priori puncto de ordinatione non subditorum contraria pars videtur probabilior, saltem quoad circumstantiam personarum. Itaque si Abbas ordinans seculares vel religiosos, non sui ordinis, aut sibi non subditos, ordinatio non tenebit ex defectu potestatis in ordinante. Ita sentiunt communiter Doctores in dicto c. *Quoniam*, et in c. *Cum contingat*, de *Ætate et qualitate*, et Rebuffus, in *Practica*, p. 1, c. *de Clericis*, n. 14, et ideo in num. 15, ait extraneos promotos ab Abbatibus debere privilegium Abbatis ostendere, sine quo tonsura eorum non valet. Ratio autem est quia, licet hæc potestas sit ad actum Ordinis, et ideo late potestas Ordinis dicatur, tamen non est ex intrinseca et quasi divina extensione sive characteris sacerdotalis, qui solus in Abbate supponitur, sed est ex quadam veluti extrinseca extensione per Pontificis vo-

luntatem; ergo hæc extensio non excedit terminos a Pontifice præscriptos; ergo extra illos nulla est potestas in tali ministro, non solum ut licite, verum etiam ut valide faciat; ergo si potestas solum data est ad ordinandos regulares subditos, circa alios facta nulla est. Probat consequentia, quia illa extensio et potestas non est de se indifferens ad omnes, ad modum potentiæ naturalis, sicut dici potest de characteris Episcopali, sed est voluntaria, juxta concessionem delegantis; ergo non extenditur ultra illa, etiam quoad potestatem faciendi actum validum. Confirmatur exemplo: nam si Pontifex det licentiam sacerdoti ad confirmandum tantum personas hujus civitatis, non potest valide alios extraneos confirmare, quia per se non est minister hujus sacramenti, sed solum quantum ei conceditur; idem est autem in præsentibus.

9. Declaratur etiam ex alio effectu: nam Pontifex potest concedere hoc privilegium solum pro tali tempore, quo transacto, si quis tentaret Ordines conferre vel confirmare, nihil faceret, quia jam non est minister ex commissione. Item potest Papa tale privilegium absolute datum revocare, ut per se certum est; ergo potestas ejus non est in omnibus similis potestati characteris, quæ indelebilis est et irrevocabilis; ergo etiam quoad personas limitari omnino potest a concedente. Ex qua resolutione sequitur hujusmodi Abbates non posse ordinare alios sibi non subditos, etiam rogatus a Prælato illorum, quia unus Prælati solum potest invitare alium, supposita in alio sufficienti potestate Ordinis, vel sufficienti commissione Pontificis; neutra autem in præsentibus invenitur, ut ostensum est; ergo. Major patet, quia nullus Prælati infra Summum Pontificem potest committere extraordinario ministro (ut sic dicam) ea quæ pertinent ad potestatem ordinis, sed solum possunt inferiores Prælati dare licentiam subditis, ut ab his, qui vel per consecrationem, vel per concessionem Pontificis possunt esse ministri hujus Sacramenti, illud recipiant.

10. *Rationes dubitandi de altero puncto ordinandi extra locum a privilegio expressum.* — Magis autem videtur res dubia de circumstantia loci proprii monasterii; videtur enim res nimis extrinseca, ut ab illa validitas actus pendere censeatur. In contrarium autem obijci potest, quia, si facultas Pontificis detur ad tempus determinatum, extra illud non manet potestas; ergo si dat pro loco definito, extra illum non est potestas. Est enim eadem ratio.

scilicet, quod hæc potestas commensuratur concessioni, ut dictum est. Mihi sane videtur posse Pontificem cum tanta restrictione delegare hanc potestatem, ut extra locum ab ipso designatum, nec valide exerceri possit, quia cum totum pendeat ex illius voluntaria concessione, potest conditionem, quam voluerit, apponere.

11. *Quomodo vera sit glossa in n. 7 allata de licita ordinatione.*—Nihilominus ex vi verborum dicti c. *Quoniam*, non existimo esse positum, neque esse præsumendum, nisi satis expresse declaretur, propter conjecturam factam, quod hæc circumstantia est nimis extrinseca ad substantiam et valorem talium actuum. Et ideo non est simile de personis, quia concessio et potestas illas principaliter respicit, et ideo ad personas designatas præcise terminatur ubicumque sit; neque etiam est simile de limitatione temporis, quia ex illa pendet substantia (ut sic dicam), seu totum esse talis potestatis; pendet enim in fieri et conservari a concedente, et transacto tempore ab ipso designato statim desinit conservari, atque ita cessat. A loco autem non ita pendet, sed solum respicit illum, ut circumstantiam actus necessariam ut licite fiat. Qua sententia supposita, existimo veram esse sententiam glossæ, quoad monachos subditos Abbati, quia et valide et licite poterit illis conferre Ordines dictos extra suum monasterium, si a Prælate alterius loci vel invitetur, vel permittatur. De valore patet ex dictis. De honestate autem probatur, quia, licet textus dicat *in suis monasteriis* quoad circumstantiam loci, solum eam postulat quatenus jure communi ad debitum ordinem necessaria est; consentiente autem Prælate alterius loci, nullus pervertitur ordo, et ideo non fit contra hanc legem, sicut non fit contra commune jus.

Quarta quæstio, an per hoc privilegium ordinari possint novitii.

12. Quarto interrogari potest, utrum hæc potestas ex vi illius juris extendatur ad novitios ejusdem monasterii, et suo modo subditos Abbatis; videtur enim non extendi, quia novitii non sunt religiosi, neque in rigore sunt subditi. Item, quia novitius potest discedere; Ordo autem semel datus est indelebilis; ergo non est verisimile pro illis etiam datam esse hanc potestatem, præsertim quia est communis opinio, novitios secundum commune jus non posse licite ordinari; ergo illa concessio intelligenda est secundum hoc commune jus.

In contrarium autem est, quia verior sententia fert novitium posse ordinari, si aliud speciale non impediatur, et præsertim ad tonsuram vel minores ordines, ad quos specialis titulus non est necessarius; ergo in favorem religionis extendenda potius est hæc potestas, quam restringenda, cum sit etiam beneficium principis, quod late explicandum est, quantum verba legis patiantur. Verba autem illius legis solum habent *in suis monasteriis*, in quibus etiam comprehenduntur novitii, et aliquo modo sunt partes illius communitatis religiosæ: ergo.

13. Confirmatur, quia Innocentius III, in dicto cap. *Cum contingat*, solum ait: *Laici ad monasteria convolantes a suis Abbatibus tonsurantur*; per quæ verba proprie videntur novitii significari, qui ex sæculo ad religionem convolant. Unde Alexander IV, in c. *Abbatibus*, de Privilegiis, in 6, duo membra distinguit, dicens, *monasteriorum suorum conversis, et qui ad illa convolaverint*. Ubi per conversos non intelligit religiosos laicos, prout solent conversi a monachis distingui; constat enim potestatem hanc non pro illis præcipue dari, sed intelligit monachos professos, qui conversi appellantur, quia in professione promittunt modum conversionis; ergo per illos, qui convolaverunt ad monasteria, intelligit novitios; quos enim alios intelligere potest? quod sensit glossa ibi, verb. *Convolverunt*, addens: *Ut ibi convertantur, et fiant monachi*. Et idem sentiunt ibi Francus et Cardinalis Alexandrinus, et expresse Rebuffus supra, n. 18, dicens valere talem ordinationem intra annum probationis, neque annullari (loquitur de prima tonsura), etiamsi novitius egrediatur, quia legitime facta est, juxta regulam *actus legitimi*, de Regul. juris, in 6; et efficacior ratio est, quia ordo est indelebilis. Atque hæc sententia ut magis favorabilis ac probabilis sustinenda est, quam a Julio II confirmatam et declaratam invenio in privilegio concesso ordini Cisterciensi, in Hispania, ubi inter alia sic habet: *Nec non novitios, et alios quoscumque dicti monasterii subditos, prout poterunt præfati perpetui Abbates, clericali caractere insigniendi, per quæ verba multa alia ex his, quæ diximus, comprobantur.*

Quinta quæstio, an ad omnes ordines conferendos privilegium hoc extendatur.

14. Quinto interrogari potest, ad quos ordines conferendos hæc potestas extendatur, ex vi illius antiqui usus. In quo duo sunt certa.

Primum, non extendi ad sacros ordines, quia ibi non exprimentur, et posse conferre aliquem ordinem sacrum absque Episcopali consecratione ordinantis, est magnum privilegium, quod non conceditur, nisi exprimat in specie. Secundo, est certum potestatem extendi ad omnes gradus infra lectorem, ut in principio n. 3 dixi; nam qui dat potestatem ad formam, dat vel supponit potestatem ad dispositionem præviam; prima autem tonsura, et gradus ostiarii est quasi dispositio ad gradum lectoris, qui in eo textu expresse conceditur; ergo, etc. Solum ergo superest difficultas de duobus gradibus exorcistæ, et acolyti; nam glossa, in c. 1, de Ordinatis ab Episcopo qui renuntiavit Episcopatum, partem affirmantem indicat. Cum enim in textu dicatur omnes ordines usque ad subdiaconatum exclusive a non Episcopis quandoque conferri, glossa id confirmat ex dictis capitulis *Quoniam*, et *Cum contingat*; sentit ergo ex vi illorum jurium posse Abbates omnes dictos ordines conferre. Et potest ex textu sumi argumentum, quia Alexander III affirmat hoc fieri, et nullum extat aliud jus quo possit fieri.

15. Nihilominus contraria sententia probabilior est, quam tenet glossa in dicto c. *Quoniam*, communiter ibi approbata, ut constat ex Turrecremata, et aliis. Ratio est, quia in textu expresse limitatur potestas ad lectoratum, et non potest a nobis extendi ad id quod majus est; privilegia enim nec per similitudinem rationis possunt extendi ultra verborum proprietatem, nec dum ubi est tanta disparitas. Denique privilegia tantum valent quantum sonant, et ideo supra, n. 8, dicebamus, si concedant facultatem circa tales personas, non posse ad alias extendi; ergo cum verba illius textus de lectoribus tantum mentionem faciant, non possunt eum fundamento ultra extendi. Nec verba Alexandri III in contrarium urgent; nam, licet referat omnes ordines minores interdum dari a non Episcopis, non tamen dicit fieri ex vi illius juris antiqui, imo nec alterius juris communis scripti, sed poterat tunc fieri ex vi aliorum privilegiorum, ut mox dicemus.

Sexta quæstio, an Prælatus non benedictus uti possit hoc privilegio in aliquo casu?

16. Sexto interrogari potest, an hoc jus quoad omnia in illo statuta nunc duret, vel quoad aliqua mutatum sit. Et specialiter quoad eam conditionem Abbatis ordinantis, quod scilicet debeat esse benedictus, dubitatur

utrum Abbas non benedictus possit nunc ordines conferre. In quo dicendum est ex parte ampliatur esse hoc jus per concessionem Alexandri III, quæ habetur dicto c. 1, de Supplenda negligentia Prælatorum, ubi sic inquit: *Si Episcopus tertio cum humilitate, ac devotione, sicut convenit, requisitus Abbates benedicere renuerit, licet Abbatibus proprios monachos benedicere, et alia, quæ ad hoc officium pertinent, exercere*. Ubi glossa, verb. *Alia*, intelligit, ut conferant lectoratum in proprio monasterio, quam Panormitanus ibi, et alii approbant; et idem tenet Joannes Andreas, in Clementina *Attendentes*, § *Statuimus*, de Statu monachorum; Felinus, in cap. *Eam te*, de Rescriptis; Panormitanus, et communis, in cap. *Inter monasterium*, de Re judicata. Et quamvis verba Alexandri III obscura sint, nam in originali, quod est privilegium sextum Cisterciensibus concessum, sic habet: *Liceat novitios proprios benedicere, et alia, quæ ad illud officium pertinent, exercere*. Unde obscurum redditur, an facultas solum referatur ad illud officium benedicendi monachos, aut vestes, vel similia; licet hoc (inquam) ita sit, nihilominus Urbanus III, in privilegio octavo eorumdem Cisterciensium, clarius dixit, concedens idem privilegium: *Et cætera, quæ ad officium suum pertinent, exercere*; pertinet autem ad officium eorum lectores in suo monasterio ordinare; ergo, in eo casu, non est dubium quin Abbas non benedictus possit hoc præstare. Neque etiam potest dubitari quin possit Papa hoc concedere; quia illa benedictio non imprimit characterem, neque est ex Christi institutione, ut necessaria reputetur ad hanc concessionem; sicut ergo potest Papa simplici sacerdoti absque prævia aliqua benedictione committere confirmationem, ita etiam ordinationem; et ita pro illo casu de facto illam commisit.

Septima quæstio, an extra dictum casum possint Prælati non benedicti seu non perpetui ordinare.

17. Ulterius vero inquiritur septimo, an extra illum casum habeant aliqui Abbates non benedicti, imo nec benedicendi, prædictam potestatem ordinandi. Quod dubium movetur propter Abbates triennales, qui non benedicuntur, ut perpetui, eo quod benedictio sit etiam quasi perpetua et indelebilis, et ideo non datur propter officium temporale, prout statuit Eugenius IV, in privilegio sexto Cisterciensibus de Observantia in Hispania con-